

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget.

N° 138.

40de Møde.

Fredagen den 22de Marts.

(Fortf.)

Mourier (fortsat): Og hvad endeligen de tre under Nr. 8—10 nævnte tydf fødte Mænd angaaer, der i en Række af Aar have været bosiddende her i Landet, da kan jeg vistnok ikke andet end være enig i hvad der — som Betænkningen udsiger — er blevet gjort gjældende i Udvalget, at vi ikke for Diebliffet kunne være meget stemte for at indrømme Tydf fødte Indfødsret; men, naar i enkelte Tillælde ganske særegne Omstændigheder tale herfor, kunde man dog finde en saadan Indrømmelse tilstræffelig motiveret, og jeg mener, at der for enhver af disse Personers Vedkommende er saa afgjørende Grunde for ikke at nægte dem Indfødsret, at jeg intet Diebliff har tvivlet om, at vi bør opfylde deres Ønske. Jeg skal derhos udbede mig Tilladelse til at maatte fremsætte et Par Bemærkninger med Hensyn til nogle Uttringer i Betænkningen, som jeg for min Deel ikke ganske kan tiltræde, navnligt forsaavidt det hedder, at Udvalget henstiller til Regjeringens og Rigsdagens Overlæg, om det maatte være hensigtsmæssigt, udtrykkeligt at ophæve Forordningen af 15de Januar 1776 med Alt, hvad der til hører, og deristedet at give nye grundlovmæssige Bestemmelser saavel om Indfødsrettens hele borgerlige Betydning, som om de almindelige Vilkaar for Afgang dertil. En Henstilling er nu hverken en Tilraaden eller en Fraraaden; den er, om man saa vil, et neutralt Gebeet, hvor stridige Meninger kunne mødes. Jeg for mit Vedkommende er imidlertid meget langt fra at kunne tilraade det, hvorpaa Henstillingen gaaer ud; thi ligesom Forordningen af 15de Januar 1776, forsaavidt den i Grundlovens § 54 omhandlede Gjenstand angaaer, allerede er ophævet ved

denne Paragraph i Grundloven, saaledes kan der jeg heller ingen gyldig Grund til, at der skulde udkomme en Lov, som bestemte Indfødsrettens borgerlige Betydning og de almindelige Vilkaar for Agangen dertil. Forsaavidt der i Betænkningen tales om „grundlovmæssige“ Bestemmelser, vilde den ærede Forsamling forstaae dette, som om der havde staaet: med Grundloven overensstemmende Bestemmelser; thi om egentlige grundlovmæssige Bestemmelser kan her vel neppe være Tale. Men jeg troer, at det vilde være uhenigtsmæssigt og i alt Fald uvendigt, at vedtage en saadan almindelig Lov, som den, hvorom der er Spørgsmaal, thi det er jo netop Tanken i Grundlovens § 54, at ethvert enkelt Tillælde skal afgjøres ved Lov, altsaa efter Provelse af de med dette enkelte Tillælde forbundne særegne Omstændigheder, og det vil altsaa staae til Rigsdagen og Regjeringen at tage ethvert saadant Tillælde i sin Fuldstændighed under behørig Overveelse med alle de dertil hørende Momenter, som virkelig kunne fortjene i det givne Tillælde at komme i Betragtning. Naar det endeligen i Betænkningen er udtalt, at de i Forordningen af 15de Januar 1776 og senere Love, som dertil knyttede sig, indeholdte Bestemmelser ikke ved denne Eegns Afgjørelse kunne være at tillægge nogen særdeles Vægt, og at saaledes Udvalget ikke var enig i hvad der i denne Henseende anføres herover paa første Side af de Lovudkastet ledsagende Motiver, da maa jeg, som min personlige Afslutning, udtale, at jeg vel anseer det for urubvisomt, at de tidligere Lovbestemmelser, hvortil her sigtes, ikke kunne tillægges nogen afgjørende Vægt, idet Forordningen af 15de Januar 1776 og dertil hørende senere Lovbud, forsaavidt de tidligere ere gjældende, men at jeg dog et Vilde ansee det ganske rigtigt, om man her ikke vilde tillægge de ommeldte tidligere Bestemmelser nogen efter Omstændighederne endog en temmelig